

[Udenrigsministeren.]

Som nævnt var det oprindeligt tanken, at den skandinaviske bistand skulle ophøre ved udløbet af 5 års perioden, idet den fulde ledelse da burde kunne gå over på koreanske hænder. Denne tanke om bistandsprojekternes afvikling efter en kortere årrække stemmer også med den retningslinje, styrelsen for teknisk samarbejde med udviklingslandene søger at fastholde ved de projekter, den selv sætter i gang. For eksempel er det målsætningen for undervisningshospitalet i Leopoldville, at det skal kunne overtages af Congos regering efter en periode på 5 år.

Jeg tror, det er værdifuldt, at dette princip om, at bistandsprojekterne efter en kortere årrække skal overgå til modtagerlandet, fastholdes, så vidt det overhovedet er muligt, og det er derfor ikke uden betænkelighed, at jeg har besluttet at søge hjemmel for at imødekomme det koreanske ønske om en forlængelse af samarbejdsperioden med deraf følgende fortsat betydelig økonomisk støtte. De tre skandinaviske regeringer, som indgående har drøftet sagen, er imidlertid nået til den overbevisning, at der fortsat i en periode bør ydes bistand, idet den hidtidige indsats i modsat fald ikke vil få den varige betydning, som kan opnås ved en forlængelse. Norge og Sverige har herefter godkendt, at der bevilges et rammebeløb på ca. 6,5 mill. dollars for den skandinaviske bistand til undervisningshospitalet og provinsprojektet i en ny 5-årig periode. Den danske andel heraf, der udgør en tredjedel af det samlede skandinaviske bidrag, vil andrage ca. 15,2 mill. kr. Inden for den ny 5-årige periode er det tanken, at driften af hospitalet successivt skal overtages af koreanerne, og at det skandinaviske bidrag til driften i overensstemmelse hermed gradvis nedsættes efter en plan, som fremgår af bemærkningerne til det nu fremsatte lovforslag. Det er en forudsætning, at den skandinaviske deltagelse i såvel undervisningshospitalets drift som i provinsprojektet helt skal bringes til ophør ved udløbet af den nye 5-årige periode.

Det er min opfattelse, at vi med denne yderligere indsats fra skandinavisk side kan yde et betydningsfuldt bidrag, der vil kunne sætte varige spor i Koreas samfundsliv og

på værdifuld måde medvirke til landets sundhedsmæssige udvikling.

Endvidere har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af traktaten om forbud mod kernevåbenforsøg i atmosfæren, det ydre rum og under vandet, undertegnet den 5. august 1963 af regeringerne for De Socialistiske Sovjetrepublikkers Union, Det forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland og Amerikas Forenede Stater.*

I henhold til traktatens bestemmelser gives der andre lande mulighed for tilslutning. Den danske regering var blandt de første til at benytte sig heraf, idet de danske missionschefer i London, Moskva og Washington den 9. august 1963 med forbehold om senere ratifikation undertegnede de hos de respektive regeringer beroende original-eksemplarer af traktaten.

Forud for traktatens underskrivelse er gået en række internationale forhandlinger, som med kortere eller længere afbrydelser har været ført i henved et årti. Trods bestræbelser både fra atommagterne og fra andre interesserede stater og trods et stigende pres fra verdensopinionen var det i lang tid ikke muligt at nå frem til forslag, der var acceptable for både øst og vest, idet især kontrolproblemet stillede sig hindrende i vejen for et arrangement.

I efteråret 1958 lykkedes det at realisere tanken om en konference, som udelukkende — løsgjort fra spørgsmålet om tilvejebringelse af almindelig og fuldstændig nedrustning — skulle befatte sig med spørgsmålet om afsluttelse af en aftale om indstilling af kernevåbenforsøg. Konferencen indledtes i Genève den 31. oktober 1958 mellem repræsentanter for De Forenede Stater, Sovjetunionen og Storbritannien.

Forventningerne til konferencen var på forhånd store, idet en øst-vestlig ekspertkonference i sommeren 1958 havde kunnet opnå enighed om, hvorledes et kontrolsystem i givet fald skulle udbygges og fungere. Systemet foresloges at skulle ledes af en international kontrolkommission og bestå af et antal kontrolposter fordelt over hele jorden, suppleret af luftinspektion. Det var endvidere et positivt tegn, at de tre stormagter kort før konferencens begyndelse